

Veronica D. Niculescu

Toți copiii librăresei

roman

POLIROM
2020

Din ușă, tanti Mimi o țintuiește cu privirea, fiindcă iar a plecat din salon fără papuci.

— Da, băiguie Diana, dar pe asistentă sinceritatea n-o mulțumește deloc.

— Marș la salon și treci în pat, că dacă te vede domnul Georgescu așa...

Diana nu-l cunoaște pe domnul Georgescu. Aude și tot aude de el de când e aici, dar de cunoscut nu-l cunoaște. Domnul Georgescu nu se numără printre mulții domni din viața ei. Sunt domnul Vasilescu, domnul Arghira, domnul Popescu și domnul Andrei, și toți sunt de treabă, colegi cu tata, mereu aduc ceva bun când vin în vizită, caramele sau nuci de ciocolată, unele poleite cu o foiță atât de fină, aurie sau mov, care se poate netezi cu dosul unghiei, frumos, și păstra între foile cărților de povești, și apoi mirosi și privi pe îndelete, și ei zic și-o glumiță, din cele pe gustul fetițelor, și cu siguranță pe ei nu-i deranjează câtuși de puțin să o vadă fără papuci.

În salon, se trânteste pe burtă și caută pe sub pat cu mâna întinsă de stă să-i sară din umăr. Nu ajunge la ei. Merge pe partea cealaltă, de aici reușește. Își pune papucii și se cocoată în genunchi, pe locul ei de la fereastră. Tractorul a început un rând nou, acum nu se vede foarte clar, un abur fin acoperă câmpul, și-n plus terenul arat se întinde de la zi la zi mai departe, în curând o să ajungă la marginea pădurii, acolo, în zare, unde sigur sunt iepuri, căprioare și vulpi, dar poate și lupi. Astă-iarnă, o vecină cocoșată, cea mai bătrână femeie din bloc, atât de bătrână încât nici nu-i zice Trivale cartierului Trivale, ci Papucești, de râd toți copiii de ea, așa, a zis că-n Papucești au ieșit lupii pe străzi, c-a fost iarnă grea și nu mai aveau ce mânca în pădure. Așa, păi și-n oraș ce să mănânce?

Oameni, sigur că oameni. Că doar n-or să intre la Alimentara să-și ia polonezi.

De aici, de la etajul șapte, pădurea pare suficient de departe ca să nu te temi, măcar ziua, de lupi. Orașul însă e și mai departe.

Zarvă pe coridor, se întorc copiii de la masă, sunt mai veseli acum, s-au format grupuri, se despart pe la uși, apoi se face liniște iarăși. Ăștia-s copiii care beau ceai, care mănâncă pâine goală cu gem, care spun bancuri cu necunoscuții.

Pași.

— Uite, aici.

De la fereastră, Diana vede cum în cameră intră un băiat, adus de mână de Cătălina. Cătălina e asistenta cea bună, dar cine-i băiatul? De mirare, Dianei îi scapă un papuc din picior.

— Uite-așa. Aici o să stai, cu Diana.

Îl instalează în primul pat de la fereastră, nu cel de lângă ea, ci la celălalt perete, din dreapta.

— El e Bogdan. Așa. O să vă-nțelegeți, da? Hai, ce-o să vă mai distrați...

Bogdan e un pic grasuț, rumen, poate doar rușinat, și strânge la piept o cutie mare, pătrată, care a încăput doar parțial într-o pungă de-un leu. Pantalonii de pijama îi sunt cam lungi, calcă la spate pe ei, cum a rămas în picioare, lângă pat. Capătul unei mâneci albastre îi e ud. Asistenta se întoarce, din ușă:

— Masa de prânz e la două. Diana, îi arăți tu, da? Și-o să vin pe la voi să ne jucăm după trei. Hai, bonjour!

Și ușa se-nchide. Dar ce-nseamnă „două“, când te afli într-un loc unde nimic nu măsoară nici orele, nici măcar zilele? Ce-nseamnă „trei“?

Două e ora când se aude un strigăt și se deschid toate ușile saloanelor, și iarăși ies copiii pe hol, câte unul din fiecare încăpere, foarte rar câte doi, ca niște suflete rătăcitoare, niște duhuri străvezii, reunindu-se pentru o vreme și uneori răsând în mici grupuri, pentru a se destrăma apoi ca un fum, în firicele albastre și portocalii, după cum le sunt pijamalele primite la internare – de băieți și de fete.

Trei e ora când Cătălina, asistenta tânără pe care o iubesc toți copiii, cu trupul zvelt strâns într-o pereche de blugi originali, cum nu mai are nimeni pe lume, cu părul negru, lung și lucios legat într-o coadă de cal, intră în salon și te întreabă dacă vrei să te joci. Ai cu ce? Dacă ai, ai. Dacă nu, nu.

Șase e ora când trece vizita, dacă trece. Dar Cătălina n-a zis nimic de șase.

Bogdan și-a adus „Dacii și romanii”. Scoate jocul din pungă și-l așază pe patul gol de alături. Acum sunt ocupate trei paturi din șase. Diana se răsucește la loc și continuă să se uite la tractor, aruncând din când în când o privire în geamul deschis – aici îl vede înrămat pe băiețelul care stă așezat în spatele ei, ștergându-se la ochi cu mâneca pijamalei. Tractorul a fost înghițit de lumina tot mai strălucitoare, acum nu-l mai poți urmări nici dacă-ți mijеști ochii și rotunjești palmele ca pe-un binoclu. Diana se străduiește, dar nu se mai vede și pace. Se dă jos de pe scaun și se duce la pat. Din mers, cu coada ochiului, vede cum plânge băiatul. Șade pe marginea patului, cum l-a lăsat Cătălina, și plânge cu mâinile-n poală, ascunzând peticul umed. Nu scoate decât niște scâncete vagi, un scârțait de câine legat de stăpân în față la Alimentara, pentru care lumea s-a prăbușit într-un prezent ca un hău continuu, fără speranță.

Diana se trânteste în pat și începe să plângă și ea, cu spatele, atentă să nu se audă nimic. Perna i se udă repede sub obraz și sub tâmplă. La nas se șterge tot pe furiș, și tot cu mâneca pijamalei, până când, istovită, adoarme. Somnul de zi n-o poartă însă niciodată acasă.

— Prânzul, prânzul!

Acum nu mai merge singură la masă. Noua prezență, a acestui băiat mai mare cu un an, atât de tăcut și de supărat, o stânjenește și-o face să turuie. Se pomenește spunându-i de cornul cu rahat care se dă după masă.

— E un corn cu rahat foarte bun, e cu rahat! Rahatul din prima zi a fost roșu. Dar apoi n-a mai fost roșu niciodată...

Dianeii îi plăcuse mult boțul colorat și fierbinte din corn, și-l privise o vreme înainte să mai ia o înghițitură și să-l facă să dispară de tot. Acolo unde-l retezaseră dinții ei, rahatul strălucitor semănase cu rubinul lunguiet și frumos șlefuit din inelul de aur al mamei. Însă rubinul nu se mai arătase niciodată, în toate zilele următoare miezul a fost maroniu sau de-un verde murdar, și nici măcar gustul n-a mai fost același.

— Tu de câte zile ești aici? o întreabă băiatul.

— Cam de vreo multe.

Diana are cinci ani, deja știe să scrie cu litere mari și la citit se descurcă chiar și cu literele mici, însă la aritmetică, la socoteala orelor și a zilelor, nu se pricepe deloc.

Cantina pare mai plină acum, la unele mese stau câte doi copii. Încă sunt multe locuri goale, iar acolo nici n-au mai fost așezate coșuri de pâine. Sunt aceleași coșuri de dimineață, și-n farfuriile adânci se leagănă o ciorbă ruginie, după care apar farfuriile plate, cu un boț de piure și o felie subțire de carne cauciucată, din care copiii

ciugulese cum pot, fără poftă. Toată lumea așteaptă vestitele cornuri.

Diana și Bogdan stau așezați sub ferestrele înalte, în dreapta și-n stânga lor mesele sunt goale, iar în fața lor stă un băiețel mai mic decât ei, cu capul înfășurat într-un bandaj care-i acoperă urechile și-i strivește obrații, dându-i o figură bosumflată. Băiețelul ține furculița în dreapta, iar în stânga strânge o rachetă de jucărie, dintr-un metal vișiniu strălucitor. Din când în când, molfăind o bucată de pâine, așază racheta pe masă și o plimbă scurt de câteva ori înainte, până când motorașul din burta jucăriei scoate scânteii. Băiețelul acesta seamănă foarte tare cu Sandu, prietenul cel mai bun al Dianei, cu care se joacă în fiecare zi, ba pe la ea, ba pe la el, iar racheta aduce cu avionul ei, tot cu motor zumzăitor și scânteii, primit cadou de Crăciun. În dreptul unei urechi, bandajul are o pată maronie, ca o floare putredă. Diana o tot privește, până când sala de mese începe să se rotească în jurul acestei flori. Fără să spună o vorbă, se ridică de la masă și pleacă.

De data asta, tanti Mimi n-are ce să-i mai zică. Are și papuci, probabil e-o fi și mâncat câte ceva. Fetița trece pe lângă ea cu pași mărunți și iese din cantină. Coridorul arată ciudat, parcă-i mai strâmt, parcă se și înclină, parcă se lasă tavanul, ca o pătură grea...

A vomitat cum a apucat, pe perete, chiar lângă ușă. Scursoarea caldă i-a ajuns și pe degetele de la picioare, a trecut de șlapi și de șosetele albe, i s-a adunat pe sub tălpi.

— Ei, fir-ai tu să fii de copil, așa faci și acasă?

Vocea asistentei se aude din ce în ce mai neclar, în timp ce copila înaintează spre camera ei plescăind din șlapii umezi, ștergându-și de pijama mâna cu care s-a

sprijinit de perete. Poate că, la fel ca-n *Făt-Frumos din lacrimă*, gândul ei aruncat în urmă va face să crească o pădure care să țină fiara departe, tot mai departe. Sau poate că pereții albaștri se vor închide ca o gură de balenă și o vor înghiți pe tanti Mimi, cu tot cu piureul de cartofi și cu floarea de la urechea băiatului.

Gustul acru al vomei dispare greu în după-amiaza lungă în care Cătălina trece prin camera lor nu ca să se joace, ci ca să-i șoptească Dianei că are voie să le trimită părinților un mesaj mic pe o bucată de hârtie, fiindcă doamna Paladinschi de la Contagioase este vecină cu ei și o să-i ducă mamei biletul. Da, o știe pe tanti Paladinschi de la patru. Să nu sufle o vorbă nimănui. Să le scrie ce vrea ea, ce mai face, cum îi este și poate și să le ceară ceva, un singur lucru. Are vreme o oră să se gândească ce vrea să primească de acasă. La internare, n-a avut voie cu nimic, absolut nimic de acasă, iar părinților nu le sunt permise vizitele. De atunci, din ziua când s-a dezbrăcat după perdea și a primit pijamaua asta portocalie străină, nu i-a mai văzut niciodată.

În ora încăpătoare cam cât o pungă de-un leu, Diana scrie biletul:

*DRAGHIMEI
AZI AM MÂNCAT PIREOȘI AM
VOMITAT PE PERETE.
VĂROGSĂ MĂ LOAȚI DE AICI
ȘI TRIMITEȚI MIMICĂ MURDĂRICĂ.
AVEȚI GRIJĂ DE FIFI.
DIANA*

Ca într-o lungă călătorie cu trenul, când primele ore se scurg groaznic de greu, miezul curge într-un timp